

עשב הנכנע לרוח

1, 2, 3 שיטפון / אורי שכטר / סיטרא אחרא (2004)

רק שלוש שנים חלפו, אבל שירתו התוססת של אורי שכטר נעלמה מן המדפים. שכטר מגיש שירים נוחים לעיכול ועם זאת מעוררי מחשבה. הוא כותב כבחור תל-אביבי באמצע שנות השלושים לחייו שעדיין מחפש את דרכו, בליבה של העיר מעושנת הסיגריות והקפה. נשמע קלישאי? לאו דווקא. המילים והדימויים מתעוררים דרכו לחיים מלאי הומור, כולל הומור עצמי: "יום מתחיל באחת וחצי בצהריים, עם ערפל בראש ומעט מאוד אנרגיה (...). חנות בגדים, קונה לי סוודר עם אנרגיה. קונה דיסק עם מתח חזק בכתפיים. חוזר הביתה עם אגרופים, עושה טלפונים. אין אהבה (אבל יש אנרגיה)" (מתוך 'יום מתחיל').

מבעד לשורות הפריכות עולים עצבות כנה וחיפוש אחר הגשמה. יהיה מי שיראה בטקסט ביטוי לבטלנות, לרפיסות; אבל מי שיבחר להעמיק ימצא דווקא אמירה משכילה, צנועה וחיונית: "הייתי רוצה לומר משהו מונומנטלי, אבל העשב הנכנע לרוח חזק מברזל" ('המעדר'). שכטר אינו מתנשא; הוא מדבר בגובה העיניים. ועוד קפה ועוד עוגיות וכבר שקיעה נוספת, והשאלות נותרות תלויות באוויר. 'סיטרא אחרא' נוסדה לפני ארבע שנים. הרוח החיה מאחוריה היא אביה בן-דוד. באתר האינטרנט של ההוצאה נכתב כי **הוקמה** "כדי לחשוף את האוצר הבלום של אינסוף נקודות מבט עשירות שהזרם המרכזי הדיח אל מחוץ לכר המרעה הקיבוצי של הלגיטימציה". מתפרסמות דרכה יצירות שכתבו אנשים צעירים על החיים העירוניים, בלי המגבלות של הוצאה קונבנציונלית. כך מאמינים שם: "הדימוי הוא שמעצב את המציאות, ולכן כל מילה המציעה תמונה אחרת של העצמי והסביבה היא גביש סוכר אפקטיבי המחבל במנוע פס הייצור - זה המשחרר ללא ליאות בובות פלסטיק בהפתעה עם המבורגר". שכטר הוא מין גביש סוכר שכזה; נסו פעם לצרוך אותו עם כוס קפה.